

Kreditforeningerne i det Forhold, i hvilket de ere interesserede dert. Saa havde man Reservecapitalen som en Stødpude, for man behøvede at stride til dette ganske vist noget indgribende at reparere og inddrive Beløbene hos de enkelte Kreditforeninger. Reservecapitalen bliver Kreditforeningernes fælles Reservecapital, hvor man altsaa ganske naturligt gør Kravet gældende først, naar de i Fællesskab skulle udrede noget, uden at man skal til at stride til at reparere paa Foreningerne og inddrive hos Foreningerne. Naar det ærede Medlem saa sagde, at det er for besværligt, saa siger jeg: Nej, det er det paa ingen Maade, thi det kan være Interessenterne i Kreditforeningerne fuldstændigt ligegyldigt, om en Del af det, som nu gaar til Opsamling af Reservecapitalen i Kreditforeningerne, gaar til Opsamling af Reservecapitalen i Hypotekbanken. Det vil være i mine Tanker det naturligste, at Kreditforeningerne formindste deres Opsamling af Reservecapitalen i samme Forhold, som Kreditforeningerne bidrage til Opsamling af Reservecapitalen ved den fælles — lad os kalde den Hypotekbank, den fælles Bank. Jeg kan ikke se, at der er nogen som helst Nødvendighed for at forsøge de oprindelige Aantageres Bidrag. Man vilde jo ganske simpelt kunne komme over det, dersom det laa fuldstændig klart, at der ikke var nogen Merudgift; dersom Kreditforeningerne saa Behovet til at udrede deres Reservecapitalbidrag til Hypotekbanken af deres egne Reservecapital, saa er det jo aabenbart, at Aantagerne ikke kunne til at betale deres Aantagelse i en eneste Dre dydere derved, men der vinder det ganske betydelige, at der ogsaa er Midler til Stede uden for de løbende Renteindbetalinger, og der vinder det endnu betydeligere, at man ikke skal komme til at inddrive de Beløb, der efter det solidariske Ansvar skulle udredes, hos hver enkelt Forening, idet der er en fælles Reservecapital, som kan tage Stødet af. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem mente, at Finansministeren skulde bestræbe sig for at forhale Tilvebringelsen af Statutterne; med nogen ond Vilje kunde det nok lægges ind dert, men jeg tror ikke, at det ærede Medlem i Virkeligheden mente det. I alt Fald kan jeg berolige det ærede Medlem med, at dersom jeg i det hele taget kan slutte mig til Loven,

og den bliver Lov, vil jeg selvfølgelig over for denne Lov, lige saa vel som over for alle andre, bestræbe mig for, at den kan træde i Virksomhed saa hurtig og godt, som det overhovedet kunde være paa mig. Men det ærede Medlem maa ikke overse, at der er Forhold og Omstændigheder, som kunne bringe betydelige Forhalingen til Stede. For det første maa det jo erindres, at dette Bankraad vil jo efter Forslaget saa en temmelig broget Sammensætning, bl. a. ogsaa af Rigsdagsmedlemmer, valgte af Rigsdagen. Dersom det ærede Medlem saa vil sige: Ja, men dem kan man vælge paa Forhaand uden at vide, om Loven om Hypotekbanken kommer til Stede eller ikke, saa er man derved endnu ikke over det, thi dersom der — som det jo sker hvert 3dje Aar — finder Nyvalg Sted, saa er der ikke nogen Repræsentation til Stede. Og i det hele taget, naar det staaer saa aldeles ubestemt hen, hvad der egentlig skal indbrages under Statutafgørelserne, og der altsaa under Statutafgørelserne kan indbrages saa overordentlig vigtige Spørgsmaal, som nu allerede flere Gange have været nævnte her, er det dog ikke usandsynligt, at der kan gaa en længere Tid hen, inden et Bankraad, sammensat af saa mange forskellige Elementer, kunde blive enigt om sine Forslag, og det er dog saa heller ikke saa usandsynligt, at der ogsaa kunde gaa en Tid hen, inden Bankraadet blev enigt med Regeringen derom. Naar man altsaa siger, at Hypotekbanken starter, saa snart som saa mange Kreditforeninger med saa stort et Beløb have meldt sig, men førend de kunne komme videre, skulle Statutterne være affattede, saa siger jeg, at disse Foreninger, som have meldt sig, jo slet ikke have nogen som helst Garanti for, at de i den nærmest forestaaende Termin kunne saa fuldstændigt deres Krav. Jeg tvivler imidlertid ikke om, at dersom man alvorlig vil bestræbe sig for at saa klart et Dissenspunkt som dette, maa der ikke være uoverstigelige Vanskeligheder dert. At henvise Statutterne til senere Lovafgørelse, er i mine Tanker det letteste af alt. Hvad kan det nytte, at man har en Lov, naar den supplerende Lov maaske aldrig kommer til Stede? Det næstletteste er i mine Tanker at henvise Statutternes Tilvebringelse til at være den